

smeri proti Heilbronnu oziroma Kronstadtu in potem proti železnici. V tem trenutku je bil Dewet s svojo armado omrežen od vseh strani; na severni, južni in zahodni strani so mu zapirali pot dobro zasedene stražnice, na vzhodni strani je pa poleg teh pritiskala nanj neprodorna, proti njemu prodirajoča angleška četa. Vrhu tega je bil pa še ves čveterokot ograjen z dvojno ali trojno žično ograjo. Toda Dewetu tudi v tem trenutku ni upadel pogum. V naglici je razdelil sojo armado v manjše oddelke, jih razkropil na vse strani zastražene pokrajine ter jim naročil naj se kakorkoli rešijo iz zagate in potem zberejo severozahodno od Heilbronna. Sam je pa mej tem z malim številom sobojevnikov prodril vrsto stražnic na jugu mej Kronstadtom in Lindleyem, žično ograjo pa pretrgal na ta način, da je zapodil vanjo večjo četo volov. Neopazovan se je potem Dewet podal za vrsto stražnic najprej proti zahodu in potem na sever, kjer so se polagoma zbirali njegovi oddelki, katerih nekateri so prodrli omrežje šele naslednjo noč. Drugo jutro ob prvem svitu so se Angleži zama ozirali po zaželjenem plenu — Dewetu. Ušel jim je pred nosom. Listi poročajo, da niti misliti ni na to, da bi mogla Anglija z vojaškimi sredstvi ukrotiti Bure. Samo dve poti sta, ki bi Bure užugali: neprestano dobivanje konj, katerih Angležem vedno primanjkuje ter izključenje zdravnikov, da bodo Buri brez vsake pomoči. Ako se izženo vsi tuji zdravniki, bodo Buri kmalu izgubljeni. — Pri Nigelu, pri Kliptanu so izgubili Buri 56 mož, dasi leži ta kraj blizu Johannesburga, torej v docela očiščenem ozemlju. Kitchener vidi, da niti blizu glavnih mest ni na varnem vzlic neštevilnim stražnicam. Osem dnij prej pa so imeli Angleži nesrečo tudi na Zuikerbosch-Randu. Dne 23. p. m. so Angleži ubeglim Burom med Frankfortom in Vredejem vzeli baje 100 konj in 6000 glav goveje živine. 600—800 Burov pa je ušlo skozi

vrsto stražnic. Dne 24. p. m. pa so Buri jugozahodno Klerksdorpa, pri Wolmaranstadu po hudem boju vzeli oddelku Vondonopa cel convoi, dasi ga je branilo pet bataljonov yeomanrycev in troje stotnij fizilirjev z 2 topoma.

Dne 27. februarja po so bili Buri med reko Wilge in natalsko mejo občutno tepeni. Gotovo je, da so poročila Kitchenerja in angleških listov pretirana, toda izgube Burov so vzlic temu nedvomno velike. Nad 600 Burov je bilo ubitih, ranjenih ali ujetih, razen tega pa so izgubili še 2000 konj, 28.000 glav goveje živine, 200 vozov, 60000 ovac, 600 pušk, 50000 patron. Ujeta sta Dewetov sin in Yohn Wessels, ubit pa je bil Mani Botha, poveljnik burskega oddelka. Dewet je ušel in z njim dvoje večjih oddelkov. To je hud udarec za Bure. Mogoče je, da ujeti Buri niso bili med bojevniki, nego so le gonjači, dečki in starejši, za boj nerabni možje ter tudi cele družine z otroci. Ako pa so Buri izgubili res 600 svojih bojevnikov, je to zanje nenadomestna izguba najusodnejšega pomena. Pričakovati sicer ni, da bi se zato že udali, toda njih odpor bo poslej znatno manjši. Hkratu se poroča, na so imeli tudi Angleži te dni velike izgube. Buri so namreč ujeli 16 častnikov in 451 vojakov. Soveda so Buri večino zopet izpustili, ker z ujetniki ne morejo ničesar napraviti.

Razne stvari.

Iz Slovenskih goric. Če se ozremo po širnem svetu, vidimo kako človeški rod napreduje na potu omike in izobrazbe. Širijo se mesta, trgi in vasi. Stavijo se mnoga šolska poslopja, podobna grajščinam, da se ondi naša mladina podučuje za svoj prihodnji cilj; stavijo se tudi za slabše ljudi jetnišnice, da se ondi pokorijo za svoja hudodelstva itd. — Svitla

Oče globoko vzdihne in zasukne oči kakor vrag, kadar mu uide celih deset regimentov težko vlovljenih duš. O ja, za profesorja sem že res davno zrel in sem ter še bom večkrat učil ljudi, kako je treba pošteno živeti, toda žalibog se to ne zgodi nikoli na visokih šolah, ampak zmiraj le v kajhi, kjer kažejo s prstom za menoj, rekoč: „Ljudje božji, takšni, kakoršen je ta, ne smete biti, drugači bo ričet predrag postal!“

Sin: Ker ste tako vrl učenjak, mi bode te lahko mojo vest tudi v sledečem slučaju potolažili.

Oče: Le zanesi se na mene in odkritosrčno povej, kaj ti vznemirja tvoje žlahtno srce.

Sin: Hudobija vseh hudobij, hudobija, ki vpije do nebes za maščevanje, je, da sem svojim bralcem lagal, da je „Štajerc“ žalil ves slovenski narod, da je pisal, da se zgodi na Slovenskem največ zverinskih zločinov, da so Slovenci najhujši divjaki, ter da so duhovniki krivi teh prežalostnih razmer. Vsega tega „Štajerc“ ni pisal, ampak on je razločno rekel, da se zgodi ravno v najbolj klerikalnih krajih največ hudodelstev in da so tega v velikej meri krivi huj-skači, klerikalni časniki in taki duhovniki, ki šuntajo

nekatero nekdanje device, ki črne hlače nosijo. Zakaj pa tudi ne? Z lepimi Evinimi hčerkami se je jako prijetno pogovarjati i. t. d. Zato se je in se bode mnogo najinij prijateljev potrudilo, se jim las-kati in jih ščuvati, ker jim je pri tej priložnosti mogoče, se ž njimi pečati in si hladiti od ljubezni vroča srca. — No, kaj si še imel na vesti?

Sin: Veste, dragi oče, bal sem se, da mi bo „Štajerc“, ko sem pisal, da je postal surov, rekel: „Špeglaj se, farizejska duša!“ ker — no — pisal je zadnji čas mnogo o pijancih. Pa kdo so ti pijanci? Mene, vas in najine pomagache je tako resnično namalal, da naju bo zdaj vsakdo, ki je tiste reči bral, takoj spoznal, naj se še tako dobro preoblačiva v ovčje kožuhe. Zato mislim, da bi bilo najpametnejše, ako bi bil njegove grenke besede rajši tiho požrl.

Oče: Kaj še! Ako bi si ne bil skušal z zavijanem pomagati, bi se nama bili še hujše smejali, in kar cele trume nerazsodnih privržencev bi naju bile zapustile.

Sin: Vi ste res pravi modrijan! Nisem mislil, da imam tako imenitnega očeta. Vi bode te še gotovo prišli na univerzo za profesorja morale (nauk o lepem življenju).

krona, mili naš cesar, najblažji vladar sveta, dal nam je pred polstoletjem ustavo, to je, hotel je dati vsem svojim narodom ednako pravo. Poklical je poslance k sebi iz vseh krajev obširne naše domovine Avstrije, da bi se tam pogovorili in delovali v prid ljudstva, posebno tudi delovali za propadajoči kmetški stan. — Pa žalibože, vidi se, da kmet za kmetom le propada, na vse strani, to je, ne samo v naši zeleni Štajerski, ampak sploh po celi Avstriji. Pa kaj je temu vzrok? — Kmetija še za očeta bila je premožna, a za sina — zgubljena. Skoraj se bodo nahajale vasi, v kojih že po enega trdnega kmeta več ne bo. — Od kod pa država in dežela največ davka dobi? Dobi ga največ od kmetov. — Kjer propada kmečki stan, tam propada tudi država. Naši gg. poslanci v Gradcu in na Dunaju naj bi si kmečki stan tam pač malo bolje k srcu vzeti blagovolili in ne tako lahkomišeljno prezirali kmeta trpina kakor se to godi sedaj. Če kmetški sin pride v vojake, bode vselej zvest, zato pa jih ob času nabora tudi toliko potrdijo. Ni se tudi čuditi, ako kmečki sin ali hčer sili v mesto, kjer si boljši kruh na ta ali na oni način pripori, kmet pa delavca ob najnujnjem času za drag denar dobiti ne more. Kaj porečejo k temu naši kmečki zastopniki in vlada? Prva skrb naših poslancev bi mogla biti, nam kmetom poskrbeti to, česar smo najbolj potrebni, to je — kruha. Ako hočemo mi kmetje, da se nam naš stan zboljša, moramo v prvi vrsti gledati, da si izvolimo le take ljudi našim državnim in deželnim zastopnikom, ki naše žalostne razmere sami dobro poznajo in bodejo imeli prvo skrb in voljo, se le na naše težnje ozirati. Takih kmečkih poslancev pa žalibože do sedaj sploh nič, ali pa le prav malo imamo, bodisi v deželnem, bodisi v državnem zboru. Na profesorje, advokate in fihposarje se ne smemo več zanašati. Oni so nas že 40 let tako zastopali, da so sebi pridobili

povsod — tudi na prižnici zoper vse ljudi, ki jih nočejo tudi v vseh posvetnih zadevah ubogati. Povedal je toraj golo, čeravno žalostno resnico. Sodnijski izkazi nam prav dobro kažejo, da je v naprednih deželah navadno trikrat manj hudodelcev, kakor pa v klerikalnih. Ni čuda, da je tako, saj tam ljudi poučujejo, ne pa hujskajo. Kako pa je v klerikalnih krajih? Po nekod bi še angelje poživinili, če bi morali le vedno politične kujskarije poslušati. Zato je umljivo, da so prebivaci v nekaterih strogo klerikalnih krajih našega cesarstva brez vsake potrebe in brez zunanjega vzroka zelo surovi. Blagodejne Kristusove nauke znajo sicer na pamet, a živeti ne znajo po njih. Ako bi bil „Štajerc“ malo bolj hud, bi nama lahko s stoterimi primeri pokadil. — In ali ne bodo ljudje še slabši postali, če lumpom daješ potuho, ali jih še celo hvališ, kakor sva midva storila. Se ne spominjate več, kaj sva pisala, ko je „Štajerc“ naznanil, da dobijo v Cirkovce žandarme? Ni li bila najina pisava zagovarjanje hudobnežev? Žandarmi ne preganjajo poštenih ljudij, in zato ni žaljitev, če kdo prinese novico, da dobijo kje žandarmerijsko postajo. Kaj so si tedaj hudobneži s ptujskega polja mislili,

tolste molzne krave, nam pa je ostala komaj še le prazna vreča. Kmetje, pripravimo se, dobro se pripravimo za prihodnje deželnozborske volitve, ki se znajo preje vršiti kakor mislimo. Vsakomur, kdor se nam bo zopet sladkal in se nam vsiljeval za našega deželnega poslanca, in četudi bo nam obljuboval zlate gradove, pa ni kmečkega stanu, vsakemu takemu priliznjencu pokažimo vrata in če to ne bo zadostovalo, pa bič, naj bo Peter ali Pavel. — Časnik „Štajerc“ je prvi in pravi kmečki list, ki je kedaj po nam dani ustavi med nami Slovenci začel izhajati. Zakaj bi on toraj bil veri sovražen! Če on klerikalstvo, to največje zlo za kmečki stan pobija, ima on popolnoma prav. Prečastito duhovščino on še pohvali, če pa katerega duhovnika, ki ni vreden, da bi nosil duhovniško suktnjo, posvari, pa ima tudi prav. Na tak način on ja še za našo krščansko vero deluje, ker trebi ljuliko iz pšenice. — Drugikrat še kaj več. —

Veren slovenski napredni kmet.

Uzodepolna črna škatlja. „Štajerc“ ima veliko črno škatljo, v katero shranjuje zvesto vse tiste dopise od kmetov in drugih, ki jih dosedaj še ni natisniti pustil. Ta škatlja je največja tajnost ali skrivnost našega urednika in on bo tiste jako važne dopise šele takrat ven vzel, kadar bo struna počila, kakor smo danes v prvem članku namignili. Zatoraj prosimo naše dopisovalce, naj nam ne zamerijo, če teh jako lepih(?) to je klerikalnih pikantnih svinj... še nismo natisnili, kajti vsaka stvar ima svoj čas. Da bode pa ta cela stvar klerikalce še v lepšo luč postavila, prosimo tudi še nadalje naše napredne kmete in ob enem napredno spodnještajersko učiteljstvo, naj nam gre še tudi nadalje na roko, ter nam pridno naznanja javne in tajne dogodke teh mračnjaških svetohlinjcev. Toraj ljudski prijatelji na delo, da pobijemo tudi na Spodnjem Štajerskem pogubnega

ko so brali, kako sva jih midva branila? Gotovo nič družega kakor to-le: „Ropati, požigati, krasti, pretepavati, posiljevati itd. ne more biti posebno hud greh, ker nas zagovarjajo časopisi, katere celo mašniki priporočajo.“ In enakih grehov nama zamore „Štajerc“ še več očitati. — Potem pa tisto nesrečno žganje, zakaj sem le o njem kaj bleknil? Kdo razširja po Slovenskem najbolj žganjepitje? Nihče drugi bolj, kakor klerikalni konsumi. Od kod se dobi velik del žganja, ki se spiije pri nas? Večinoma le iz fabrik, ki so last čeških in poljskih škofov ter tamošnjih klerikalnih plemenitašev. Človek bi res potreboval tako kosmato vest, kakor jo ima zločinec, ki si je že najmanj desetkrat vislice zaslužil.

Oče: Sinček, nikar tako rahel biti! Kšeft je kšeft. Ti še zdaj ne veš, kaj je najvišje narodno gospodarstvo. Stvar je taka: mnogo duhovnikov ne bere „Štajerca“ in vsled tega ne ve, kaj je pisal. Zato bo tvojim satanskim lažem verjelo in potem nedolžnega „Štajerca“ preganjalo. Zdaj boš vendar izprevidel, da si prav pametno lagal?

Sin: O seveda, zlati oče!

(Dalje prihodnjic.)

klerikalnega zmaja (lintverna). Našega tlačenega kmeta najprej zbudimo, potem učimo ga soditi in kadar bo znal razsojevati, potem bo že sam dobro vedel pri čem da je, ter se bo sam postavil na lastne noge. Za sedaj je ta usodepolna črna škatlja še s 7 pečati zapečatana, kadar bodo pa črne klerikalne bombe eksplodirale, potem bode počil „Štajerčev“ novi ta veliki — kanon. —

Od sv. Urbana pri Ptuj. Vsi občani urbanjske fare in bližnji občinski predstojniki, dobro premislite predno bo kdo izmed vas delal kak fihpos, da ga napravi dobro, drugače pride sam v Fihposa ali „Gospodarja“ ker naš visoki Kozodere po naših gričih in dolinah strašno kozle preobrača in je mogoče da se kot prvi pooblaščenec Fihposa zopet prekucne s svojo fihposovsko modrostjo v kakšnega našega občana. Res, na fihpose se naši gospodje prav dobro zastopijo in jih tudi kar nič ne boli, če fihposovemo očetu („Gospodarju“) poročajo neresnico. Lagati in zavijati znajo pa že tako, da se kar kadi, samo malo prehitri in neprevidni so še. Tako se je zgodilo, da so dali pred kratkem našega splošno spoštovanega občinskega predstojnika iz Ternoškega vrha gosp. Franca Čeha v mariborskega slovenskega „Sleparja“, pa vrezali so se, ker on tistega kravjega potnega lista ni pisal, pač pa Kozoderčev prijatelj sam, da so v tej lepi kompaniji na tak način zamogli zasramovati g. Čeha. Ali sedaj veste, kako vas smemo imenovati? Pfuj! in sram vas bodi! Je pač lahko v našem kraju toliko steklih psov ko ste pa toliko stekline z vašim fihposom raznesli. Urbanski.

„**Gemeine Kerle in lumpe**“ in še več takih lepih(?) psovk je spisal božji namestnik g. Robert Wazlovek, župnik pri sv. Jederti nad Laškim trgom, ponaredil podpis Jožefa Škofca nekega kovača pri sv. Jederti in poslal na odprti dopisnici nam. (Pač res: „pemska

Nekaj listov iz zgodovine kmetskega stanu.

(Spisal M. Kmetskakri.)

Kmet, vzdigni glavo ter bodi ponosen, zakaj nobeden stan nima toliko raznovrstnih prijateljev in častilcev kakor tvoj! Tebe imenujejo steber in rednika človeštva, a tvoje delo najkoristnejše in najpotrebnejše opravilo. Počastil te je Stvarnik sveta, ker je imel rajši kmeta Abelna nego njegovega brata — pastirja. Čast ti je izkazal jeden najboljših vladarjev, kar jih je nosila zemlja, nesmrtni cesar Jožef II. Slavi te vsako leto tudi „sin neba“, gospodar mnogoštevilnega kitajskega naroda. Ljubi te finančni minister, ker mu plačaš precej davkov. Hvali te vojaški poveljnik zaradi tvojih čvrstih sinov. In prilizujejo se ti klerikalci, da jim voliš poslance, ki potem prav dobro skrbijo za nje. Toliko prijatelj imaš, da nimaš niti časa misliti na lastno korist in na svoje potrebe.

Da pa bodeš vedel bolje ločiti zrnja od plev, t. j. prijatelja od sovražnika, hočem ti v kratkih besedah napisati zgodovino tvojega stanu. Iz nje

kri, ne fali.“) Nam se zdi, da bi Vi gospod (žalibog, tak božji namestnik!) radi prišli za urednika k Fihposu, ker znate tako izvrstno „šinfati.“ Seveda, mi Vam le svetujemo, da bi šli tje za mariborsko ledarijo, kamor veliko bolj slišite kakor pa v hišo božjo. Za sedaj dovolj. Predno Vas pa bode „Štajerc“ zopet počastil, pa nam pošljite popravek in ako to kar o Vas pišemo ni res, bomo popravek sprejeli radovoljno.

Od sv. Martina pod Vurbergom. Dragi Štajerc! Ker od vseh krajev prinašaš podučne, koristne stvari, sprejmi tudi od našega kraja par vrstic. Mi Martinčani živimo ob nemško-slovenski meji složno in prebiramo razne časnike, posebno kaj radi posežemo po verlem „Štajercu.“ Že precejšno število nas je na tebe naročenih, pa nas bo v kratkem še več, kateri pa še ni naročnik, pa si ta list sposodi in ga prebira z veseljem. Nekdo mi je pravil, da se „Fihpos“ jako jezi čez „Štajerčev“ kmečki program in da se za to, kar „Štajerc“ sedaj zahteva, Fihposovci že 50 let prizadevajo doseči i. t. d. Dragi bralec, morebiti ti ni znano, za katero stranko se „oče Gospodar“ že 35 let poganja. To ti hočem povedati, da se je on poganjal ne za kmeta ampak delal in pomagal na to, da so drugi stanovi, samo kmečki ne, višji mastne državne plače dobili katerih poprej niso imeli in da so posestniki, kmetje dobili tako visoke državne štibre, da so celo na nič prišli. To so tisti zlati gradovi in dežele, ki smo jih dobili, po katerih se med in mleko cedi, v katerih pa ti gospodje gospodarjo, nam pa mesec v vodi kažejo, katerega itak na nebu vidimo in nas kmete in sploh Slovence brijejo.

Martinčan.

Iz Majšperga pri Ptuj. Ko bi ti ljubi naš napredni kmečki list „Štajerc“ vedel, kako se nam Majšperžanom, kateri ne trobimo v klerikalni mrač-

bodeš tudi spoznal, koliko si vreden, in kakšno življenje so imeli tvoji predniki. V prvi vrsti se hočem ozirati na razmere štajerskih kmetov.

I.

Kmetovalstvo je najstarejše opravilo. Vsi količkaj omikani narodi so se pridno bavili z njim. Najimenitnejši kmetje pa so bili stari Rimljani. Ceravno so bili zelo mogočni, vendar niso zanemarjali poljedelstva, ampak bili so zanj tako navdušeni, da je bilo za največjega rimskega gospoda velika čast, ako ga je kdo pohvalil, da je dober kmet. Marsikateri rimski vojskovodja, ki je vodil hrabro vojsko zmagnosno proti sovražnikom svoje do movine, se je preživel z obdelovanjem svojega polja.

Dokler so bili Rimljani priprosti kmeti, bili so tudi zelo mogočni. Ko so se pa vsled velikega bogastva vedno bolj odtujevali svojemu prvotnemu poklicu ter ga prepuščali suznjem, postali so mehkužni ter slabi, in zato so divji narodi lahko raztrgali njihovo velikansko državo, ki je obsegala skoraj ves tačas znani svet.

V posebnih časteh je bilo poljedelstvo pri starih,

njaški rog, godi, nebi dopustil, da nas naši nesramni fihposarji tako oberajo. Zdi se nam, da ti bodemo mogli tudi mi take zasoliti, kakoršne so ti zasolili kmetje od Svetja. H komu se pa čemo zateči, ako ne le k Tebi? Toraj odpri nam vsaj malo predalce in razloži naše težnje po širnem svetu. Ko bi ti izhajal že pred petimi leti, bilo bi pri nas vse drugače, upamo pa, da se bode poslej kaj zboljšalo. Ne smemo se nikamor ganiti, da, niti v cerkev se ne upamo več. Dragi „Štajerc“ ako nam verjameš ali ne, resnica je, kar ti povemo. Nam gospod župnik Marinič, bodi Bogu potoženo, iz prižnice pridigajo že tako: Ljubi kmet, ljubi kmet, ljubi kmet. — pa butl! Pa kaj hočemo? Komur bi le na misel prišlo, da bi pričel le misliti na otresenje klerikalnega jarma in se v družbi z naprednjaki potegniti za svoj stan, ta bo takoj že na tem svetu ferdaman in ga bo hudič še živega vzal. Ni še dolgo kar so bile v sosedni fari na Črni Gori občinske volitve. Neverjetno, a vendar res je, da se je naš gospod župnik za tiste volitve tako poganjal in deloval proti naprednjakom, da se sramujemo mi o tem kaj pisati. Toliko nas je priganjal, da smo že mislili, da tam ni nobenega duhovnika in nobenega kristjana več, ampak da kraljuje tam sam — Antikrist. Šli smo a žal nam je. Nek kmet iz naše občine, iz Lešja, predrznil se je celó nekaj obotavljati in je rekel našemu župniku, kateri ga je zaklinjal, da mora tudi on (kmet) iti na Goro volit za klerikalne podrepnike, da mora iti poleg svojega hlapca ravno tisti čas k poroki. In res, ni šel volit. In ko je hlapec, namesto da bi šel na volišče, šel kot poročna priča s hlapcem in drugimi svati v farovž, zadril se je na njega naš župnik z vso sveto (?) jezo: „Ti ne veljaš za pričo, pri spovedi ne dobiš odveze, ti ne smeš iti k sveti meši ampak na Goro volit, drugače boš pogubljen.“ Vendar kmet je šel k

Slovanih. Voditelji naših prednikov — starešine, župani in boljari — bili so priprosti kmeti. Da, zgodilo se je celo, da so kmeta pripeljali z njive ter so ga posadili na vladarski prestol.

Okoli leta 700 vladala je na Češkem lepa in zelo razumna devica Ljibuša. Vso ljudstvo jo je ljubilo zavoljo njene pravičnosti in modrosti. Le suroví plemenitaš Krudoš, kateremu je ukazala, da mora deliti očetovo premoženje s svojim bratom, se je hudoval nad njo in rekel, da naj bode može sram, ker jim gospodari slaba ženska. Blago vladarico je to tako bolelo, da se je zahvalila za krono in zapovedala ljudstvu, naj si izvoli namesto nje strogega moža. Pa Čehi niso hoteli zapustiti svoje kneginje, ampak so jo prosili, da se omoži in njenega soproga so hoteli priznati za svojega vladarja. Ljibuša se je odločila za nekega ji od mladosti znanega kmeta Premisla. Takoj so šli poslanci po njega. Našli so ga na njivi, kjer je oral. Ko so mu povedali, po kaj so prišli, je izpregel vole, si otresel prah z obleke in pogostil prišlece s kruhom in sirom, ki ga je imel v torbi. Nato so ga ognili z dragocenim plaščem, posadili na konja in odpeljali v glavno mesto. Bil

sveti meši in potem domov. Sedaj je pa občno znano, da je ta kmet tri dni po tem dogodku fantaziral, se plazil okoli kozolca, ker se je bal, da pride po njega hudič! Sedaj vemo tudi mi, čeprav životarimo v skritem kotu, da se tem gospodom ne gre za vero, ampak za bero in nadvlado nad nami. Tudi pri nas so razpisane sedaj občinske volitve, a nas bo vse parkel pogrizel če bo kdo od nas naprednjakov svojo glavo povzdignil. Mi kmetje, pa se teh parkelnov prav nič ne zbojmo in pričnimo že letos misliti na sebe ter zahtevajmo to, kar nam gre, namreč: Naše pravice v naše roke. O priložnosti še veliko več. — Vsi tisti ki želimo pravico in ljubimo resnico.

Iz Makol. Neki fihposar iz naše občine, katerega dobro poznamo, piše v „Fihposu o naših volitvah o nekem Jankotu zraven tega se še pa zaletava v bisterškega g. Stigerja, kateri se od naših volitev nič vedel ni. Sicer skoraj vredno ni, na tako neumne dopise odgovarjati ali vendar čisto na kratko ti moram povedati ti g. dopisun, da v naši občini nimamo nobenega Jankota, ker to je hrvatsko ime, pri nas imamo v celi fari samo enega Hrvata, ki se pa tudi drugače piše. Imeli smo pred par leti enega Janka, ki je poskušal konzumna društva vštímavati pa je siromak zbolel in mogel iz Makol oditi si zdravja iskat, pa tudi ta ni bil Stigerjeve zlahte ampak naš župnik mu je stric. Kaj se pa volitve tiče, ti gospod kak ti je že ime, še pa nisi čisto na varnem, akoravno si z najslabšimi sredstvi kmeta na lim spravljal, in čeravno pri tem ostane, še imamo zmiraj štiri odbornike v občini, ki se nobene vaše suknje ne ustrašijo. Ker se nam bližajo velikonočni prazniki smo vendar radovedni ali bodemo letos imeli božji grob ali ne ker 3 leta ga že nismo imeli. Ni res g. župnik? To je Slava, slava! Mislimo, da bi bilo veliko bolje za Vas, se za cerkvene reči brigat, one druge stvari pa v miru pustiti, tedaj

je dober vladar in je izdal več imenitnih postav. Njegovi potomci so vladali na Češkem in Moravskem blizu 600 let.

Skoraj ob tistem času, ko izvolili Čehi Premisla za svojega kneza, izbrali so si mogočni Poljaki priprostega kmetskega kolarja Piasta svojim vladarjem. Tudi o njem pravijo pravljice in stare knjige, da je bil skrben, moder in pravičen vladar. Njegovi nasledniki so vodili veliko poljsko kraljestvo do leta 1382.

Kmetje, kdor izmed vas ima oči, naj gleda in kdor ima ušesa naj poslušaj: V starih časih so klicali kmete s polja, da so zapovedovali vojskam, in mogočni narodi so peljali poljedelca z njive na prestol (tron), zdaj se pa nahajajo dobičkžaljni doktorji in vladohlepni duhovniki, ki se predrznejo trditi, da kmet za poslanca ali načelnika okrajnega zastopa ni dosti pameten, in da ga zato morajo oni voditi. — Da, da, naš kmet še res ni zrel za politiko, saj deluje većinoma za svoje sovražnike, na sebe pa preveč pozablja!

Dalje prihodnjic.)

nebo tega nemira in prepira po fari kakor zdaj. Toliko za danes, prihodnjič pa več; ta čas pa srčen pozdrav od Vaših
Neustrašencev.

Kaj se na Leskovcu vse godi.

(Napisal po nekem dopisu Rr.)

1.

Na Leskovci spet tolovaje lovimo,
Okrožno sodnijo imamo tačas.
Zdaj gauge mogoče še svoje dobimo,
Konzum je že itak dolgo pri nas.

2.

Naš župnik pa vendar je vedno veseli,
Kaj neki le njemu vzdiguje srcé,
Pred kratkim so grozno v farovžu p—eli,
Sem slišal, da bili so sami — možje!

3.

Saj Mica in Mal'ka in Fanka in Gera,
Prebirale samo so v kuhnji fižol —
Zato pa je trdna leskovška vera,
Zato pa nedolžen naš nežni je spol!

4.

Pa kaj nas to briga, saj smo sklenili,
Da Stoklas nam bode „častni občan“,
Ker stoklas pririje tudi po sili,
Kot žito iz naših ogonov na dan!

5.

Klobase sem zadnjič jel na konzumi,
Ker v postu je bilo, sem se skesal,
Po „cegelc“ sem letel k društvenemu kumi,
Ker večnega ognja sem hudo se zbal.

6.

„Maš krono“? je župnik zarežal,
„Za spoved ti ceglca drugač ne dam!“
Ker kronce ni bilo sem hitro odbežal,
In mene je bilo, a njega ne, sram.

7.

Predal je že Ezav v stari zavezi,
Prvenstvo za lečo, ker lačen je bil,
Potomec njegov nikar se ne jezi,
Saj blagoslov Jakob je v kožuh dobil.

8.

Zdaj gorski je župnik moral naštetih,
Za porcijo „repe“ zopet sto kron,
Klobase bi jedel „Sattler“ presneti,
Za eno le krono, bi dobil pardon.

9.

Pa kaj le? rad vedel bi, skače ponoči,
Pri Fanki konzumni, in miši lovi?
Ah! to pa naj sosed, finančni odloči.
Saj večkrat on tudi od skrbi ne spi.

10.

Je juternco zadnjikrat dvakrat zvonilo,
Ko ravno zadremal malo sem bil,

Sta mežnarja dva, mogoče bi bilo,
Da starši al' mlajši premalo je — pil.

11.

Ti „Štajerc“ pa vedi, da več bi povedal,
Za tokrat pa vendar dosti naj bo.
Prihodnjič še drugim bom v torbo pogledal,
Če v Leskovcu ne bo pošteno bolj šlo.

12.

Al' ljudstvo pa naše prav pridno je bilo,
Pokvaril „razumnih“ ga slab je upljiv,
Zdaj kolne, a prej je prav pridno molilo,
Ne rečem, — da farovž temu je kriv!

13.

Pa mislim, da v srca se mlada poseja,
Z vzgledi le seme, ki dračje rodi,
Že davno pokriva zemlje odeja,
Na Leskovci naše te boljše ljudi.

14.

Naj spavajo boljšega časa sinovje,
Počitek jim sladek večni Bog daj,
Znabiti — spomini in časa valovje,
Privedejo nas — na njih pota nazaj!

Poročilo ptujskega sejma. Dne 5. marca prignalo se je na sejem: 1228 goveje živine, 257 konj, 569 prašičev. Od te prignane živine prodalo se je čez 2 tretjini in se je razposlala večjidel v Gradec, Dunaj, Solnograd, Ljubljano, Nemški Lonč, Judenburg, Bruck itd. Prihodnji živinski sejem bo 20. marca. Ker se sejmi v Ptujju jako lepo razvijajo, se kupci in prodajalci tudi nadalje opozarjajo naše sejme mnogoštevilno obiskavati.

Svarilo pred nakupovanjem srečk (lozov). Lansko leto spomladi že smo pisali o nekkih agentih, ki so lazili tudi okoli Ptujja in prodajali ničvredne loze nerazsodnim ljudem za jako drag denar. Kdor se je vsedel na njihove limanice, ta si je ali pa še bo, to nakupovanje dobro zapomnil. Zvedeli smo sedaj, da je leta 1855 v Ketih, politični okraj Biala, rojeni in tja pristojni avstrijski državljani Ivan P. Wojtan v Amsterdamu pod tvrdko „Fortuna“ ustanovil komisijarno in bančno poslovanje. Z ozirom na dosedanje dotično poslovanje imenovanega v Draždanih in Bazlju je mnenje opravičeno, da se bode novo Wojtanovo poslovanje v enaki smeri gibalo, kakor ono, ki smo ga spomladi preteklega leta označili, da si namreč mnogoštevilni agentje, ki tudi po Avstrijskem in Ogerskem potujejo, sosebno v krogih revnejšega ljudstva s tem kupovalce srečk pridobiti prizadevajo, da jim na dobitke delajo sleparske obljube, dočim vrednost srečk niti one svote ne doseže, ki jo kupec plača. Noben slučaj ni znan, da bi bile stranke, ki so stopile v zvezo s takim podjetnikom, pred materialno škodo obvarovane ostale; sosebno pa se je ogibati takih agentov, ki srečke na obroke prodajajo. Naj bi bi bilo to ljudem v svarilo.

Zanimive novice o rečiških konsumarjih. Pred nekaj dnevi sta bila brata Zorko — kaplan Zorko